RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 98.532 van 28 augustus 2001
in de zaak A. 95.361/VII-22.833

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. DELVAUX,
kantoor houdende te 3800 SINT-TRUIDEN,
Stationstraat 10 A

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 9 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 29 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 augustus 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 31 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag toepassing vraagt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 30 maart 2000 en verklaarde zich op 3 april 2000 vluchteling.

1.2. Op 29 mei 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 10 augustus 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt:

> "Betrokkene werd verhoord op 13 juli 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de XXX taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Coemans loco Mr. Delvaux.
>
> Betrokkene, een XXX staatsburger van z.origine, verklaarde dat hij zijn land verliet omwille van de problemen die hij zou gekend hebben als gevolg van zijn origine. Betrokkene verklaarde dat hij, vooral dan sinds de herfst/winter van 1999, voortdurend werd aangevallen. Dit zou onder meer het geval zijn geweest in januari 2000. Toen zouden betrokkene, zijn echtgenote en hun zes kinderen zijn geslagen en bedreigd. Hierna zou hij, samen met zijn echtgenote en hun kinderen naar de politie zijn gegaan die echter niets zou hebben ondernomen. Vervolgens zouden ze met zijn allen naar de dokter zijn gegaan. Ook een tweetal weken (bijna een maand) voor

betrokkenes vertrek naar België zouden hij, zijn echtgenote en hun kinderen zijn aangevallen. Hierna zou hij samen met zijn echtgenote eerst naar een dokter zijn gegaan, waarna ze opnieuw -tevergeefs- bij de politie klacht zouden hebben ingediend. Verder verklaarde betrokkene eveneens dat zijn kinderen op school voortdurend werden gepest, uitgemaakt en geslagen. Zo'n drie à zes maanden voor betrokkenes vertrek zouden hij en zijn echtgenote zich in dit verband tot de directeur van de B.-school, waar twee van betrokkenes kinderen school liepen, hebben gewend. De directeur zou de politie hebben opgebeld, maar de politie zou niet zijn komen opdagen. Ook zouden hij en zijn echtgenote naar de directeur van de M.-school, waar drie andere kinderen van hen school liepen, zijn gegaan om er hun beklag te doen. Eind maart 2000 zou betrokkene, samen met zijn echtgenote (M. K.), hun zes minderjarige kinderen (M., D., I., R., E. en M.) en zijn nicht (S. D., OV. 4.946.122) en haar dochter, XXX hebben verlaten en naar België zijn gereisd. Op 30 maart 2000 zou betrokkene in België zijn aangekomen alwaar hij op 3 april 2000 de status van vluchteling aanvroeg. Betrokkene was in het bezit van een XXX paspoort.

De tegenstrijdigheden tussen betrokkenes verklaringen en die van zijn echtgenote ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Zo blijkt uit betrokkenes verklaring dat hij onmiddellijk na de aanval in januari 2000 samen met zijn echtgenote en hun kinderen eerst naar de politie ging en daarna naar een dokter (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal pagina 5). Zijn echtgenote beweerde echter dat zij en betrokkene pas de volgende ochtend (zonder hun kinderen) naar de dokter gingen en daarna naar de politie (zie verhoorverslag vrouw Commissariaat-generaal pagina 4 en 5).

Ook in verband met de aanval die twee weken voor hun vertrek zou hebben plaatsgevonden, legden betrokkene en zijn echtgenote onderling tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde betrokkene na dit incident samen met zijn vrouw eerst naar een dokter en daarna naar de politie te zijn gegaan (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal man pagina 9); terwijl zijn echtgenote beweerde dat zij en betrokkene noch naar een dokter, noch naar de politie gingen (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal vrouw pagina 5).

Tot slot werden er eveneens tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de ontmoeting die betrokkene en zijn echtgenote zouden hebben gehad met de directeur van de school waar twee van hun kinderen school liepen (dit was volgens betrokkene de B.- en volgens zijn echtgenote de M.-school). Betrokkene stelde dat de directeur de politie opbelde, maar dat die niet kwam opdagen (zie verhoorverslag Commissariaat-generall man pagina 6 en 7). Zijn echtgenote stelde dan weer dat zij en haar echgenoot daar de ouders van de 'pestkoppen' hadden ontmoet en dat zij, nadat die het gedrag van hun kinderen hadden goedgedeurd, samen met haar echtgenoot klacht indiende bij de politie (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal vrouw pagina 6 en 7).

De hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden maken dat er aan betrokkenes persoonlijk vervolgingsrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Het door hem voorgelegde paspoort wijzigt niets aan hetgeen hierboven werd uiteengezet.

De feiten die betrokkene aanhaalde ter ondersteuning van zijn persoonlijk asielrelaas, staan los van deze aangehaald door zijn nicht S. D. (OV. 4.946.122) in het kader van haar asielrelaas.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 29 mei 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing de motiveringsverplichting schendt, doordat zij tal van gegevens heeft aangebracht die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, gegevens welke de commissaris-generaal terzijde heeft geschoven;

Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een zeer uitvoerig inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij verder stelt dat de commissaris-generaal op grond van kleine tegenstrijdigheden ten onrechte tot het besluit is gekomen dat de asielaanvraag bedrieglijk was;

Overwegende dat de commissaris-generaal het bedrieglijk karakter van de aanvraag kan afleiden uit tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden in de verklaringen van de asielzoeker; dat in het huidige geval op omstandige en zeer concrete wijze werd gemotiveerd welke tegenstrijdigheden werden vastgesteld; dat de commissaris-generaal heeft geconstateerd dat uit een vergelijking van de verklaring van de verzoekende partij en die van haar echtgenote een aantal tegenstrijdigheden blijken, waardoor aan het relaas van de verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht; dat bijgevolg redelijkerwijze kon worden besloten tot de onontvankelijkheid van de asielaanvraag omdat deze bedrieglijk was;

Overwegende dat de verzoekende partij de vaststellingen van de commissaris-generaal niet met concrete elementen tegenspreekt; dat zij de impact ervan minimaliseert door te beweren dat zij zich bij het beantwoorden van de vragen concentreerde op de kern van de zaak en niet op details; dat volgens de verzoekende partij de vraagstelling niet altijd duidelijk was en dat zij tijdens het verhoor onder grote druk stond;

Overwegende dat uit het dossier niet blijkt dat de verzoekende partij voorbehoud heeft gemaakt omtrent de wijze van ondervraging; dat de algemene beweringen van de verzoekende partij de wettigheid van de beslissing niet in twijfel kunnen trekken;

Overwegende dat de verzoekende partij ook nog op algemene wijze voorhoudt dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van de vluchtelingen-conventie; dat zij door XXX medeburgers zou worden gediscrimineerd en fysiek aangevallen omwille van haar z.origine; dat het hier gaat om zeer algemene beweringen, dat de verzoekende partij niet met concrete elementen aantoont dat zij persoonlijk aan die voorwaarden voldoet;

Overwegende dat niet kan aangenomen worden dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is; dat uit de weergegeven motieven voldoende blijkt dat de commissaris-generaal, steunend op de verklaringen van de verzoekende partij, afdoende juridische en feitelijke overwegingen heeft gegeven om de bestreden beslissing te onderbouwen;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij ten slotte stelt dat de bestreden beslissing indruist tegen artikel 6 E.V.R.M.;

Overwegende echter dat de betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht buiten de toepassingssfeer van artikel 6 E.V.R.M. vallen, omdat die regels een publiekrechtelijk karakter hebben; dat artikel 6 E.V.R.M. enkel geldt inzake burgerlijke en politieke rechten; dat het asielrecht een politiek recht is dat niet onder voornoemde verdragsbepaling valt;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig augustus tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

L. JOLIE. **E. BREWAEYS.**